

OPHALEN

Pleuntje stept heen en weer in de straat, tot aan de hoek en terug. Dit is de vijfde keer, ze heeft het geteld. Pleuntje is alleen. In je eentje stappen is niks aan, denkt ze. Ze loopt met haar step naar de achtertuin.

‘Mam!’ roept ze. ‘Mam! Ik heb niets te doen.’

Mama zit buiten en kijkt op van de krant. ‘Hoe bedoel je, niets te doen? Je bent toch aan het stappen?’

Pleuntje laat de step vallen. ‘Nee, ik ben niet aan het stappen. Er is niks aan.’

‘Zet je step netjes rechtop,’ zegt mama. ‘Waarom is er niks aan? Je vindt stappen toch leuk?’

‘Niet in je eentje. Ik ben in m’n eentje en ik vind er niks aan.’

Mama kijkt weer in de krant. ‘Dan ga je Joep halen. Dan kun je samen stappen.’

Met Joep stappen is leuk, denkt Pleuntje. Maar Joep woont helemaal om de hoek. ‘Ik wil dat Joep naar mij toe komt. Ik wil dat Joep mij komt ophalen.’

Mama zet haar bril af. ‘Joep komt jou vaak genoeg halen, Pleuntje. Jij kunt ook een keer naar hem toe.’

Dat klopt. Joep komt vaak naar Pleuntje maar zij gaat hem nooit ophalen. Joep heeft een grote broer. Misschien doet die broer de deur dan open.

‘Wil je mee Joep halen?’ vraagt Pleuntje.

Mama leest de krant.

‘Maham, wil jij dan Joep ophalen?’

‘Hè, wat zeg je, schat?’ Mama kijkt op. ‘Ik kan Joep toch niet ophalen. Doe niet zo gek. Hij is toch niet mijn vriendje? Jij wilt met hem spelen!’

Pleuntje houdt haar hoofd schuin en draait met haar vingers door haar staartje. ‘Alsjeblieft? Dat vind ik fijn. Dat wil ik.’

‘Nee, Pleun, daar begin ik niet aan,’ zegt mama. ‘Kom op, ga gewoon naar Joep. Mama wil de krant lezen.’

Pleuntje kijkt naar de tegels en plukt aan een plant. Ze moet alleen. Ze trekt hard aan een groen blad. Mama ziet het niet. Langzaam loopt ze terug naar de stoep. Ze sloft naar de hoek. Misschien komt Joep er al aan, maar er is niets te zien.

Pleuntje wil graag met Joep spelen. Maar ze wil hem niet ophalen. Stel je voor dat zijn broer de deur opendoet? Wat moet ze dan zeggen? Die broer is al negen. Of tien. Hij is heel lang en heeft van die stekelharen. Die broer heeft Joep en haar al eens heel erg laten schrikken toen ze de hoek om kwamen. Toen sprong hij zo met zijn armen wijd voor ze. En hij schreeuwde heel hard, alsof hij ze wilde pakken. Ze wil niet dat hij de deur opendoet.

Langzaam loopt Pleuntje de straat van Joep in.

Of z’n vader doet open. Hoe ziet die er ook weer uit? Heeft hij een snor?

Dat weet ik niet, denkt Pleuntje. Zijn moeder weet ik wel. Die heeft lang zwart haar en geen snor.

Pleuntje staat voor het huis van Joep. Misschien moet ze het toch gewoon doen. Alleen spelen is niet leuk.

Ze zet één voet in de voortuin. Meteen draait ze zich weer om. Nee, toch maar niet, denkt Pleuntje. Ik ga wel alleen spelen.

Ze draait weer terug. Nee, daar heb ik geen zin meer in. Ze doet haar handen in haar zakken en loopt richting de voordeur. Ik ga gewoon Joep ophalen, denkt ze. Het moet.

Ze drukt op de bel. Een hond blaft. Pleuntje doet een stap naar achteren. De deur gaat open. Ze kijkt naar haar schoenen.

‘Jongedame, wat kan ik voor je doen?’

Pleuntje kijkt voorzichtig omhoog. Gelukkig. Niet de grote broer. Een meneer met grijs haar en een snor lacht vriendelijk naar haar. Toch een snor.

‘Ik wil met Joep spelen,’ zegt ze zacht.

De man lacht. ‘Met Joep spelen? Ja, Joep ken ik wel. Is dat jouw vriendje?’

Pleuntje knikt. Wat een grappige vader heeft Joep. Natuurlijk kent hij hem.

‘Ik ben bang dat hij er niet is. Ik zag hem net met zijn moeder vertrekken. Boodschappen doen, denk ik.’

Pleuntje kijkt weer naar haar schoenen. Hè, jammer, denkt ze.

‘Weet je wat?’ zegt de man. ‘Als ik Joep zie, zal ik zeggen dat je bent langsgesproken. Goed?’

Pleuntje knikt.

De voordeur gaat dicht. Pleuntje slentert terug naar huis. Wat zal ze nu gaan doen? Ze heeft nergens zin in.

Pleuntje ligt op een kussen voor de tv. De bel gaat, twee keer achter elkaar. Dat is Joep! Pleuntje springt op en rent naar de gang. ‘Hoi!’ roept ze als ze de voordeur opendoet.

‘Hoi,’ zegt Joep. ‘Kom je buiten spelen?’

‘Ja! Wacht, dan haal ik mijn step. Zullen we gaan stappen?’ vraagt Pleuntje.

Joep haalt zijn schouders op. ‘Goed. Maar ik moet mijn step ook nog halen. Ga je mee naar mijn huis?’

Dat vindt Pleuntje goed.

Ze stept voor Joep uit. Bij het huis van Joep zet ze haar step tegen de heg. Ze loopt de voortuin in.

Joep komt er nu ook aan. ‘Hé, wat doe je?’

‘We gaan toch je step halen?’ antwoordt Pleuntje.

‘Ja, maar daar woon ik niet, hoor,’ zegt Joep.

Pleuntje kijkt verbaasd naar Joep, die de andere voortuin in loopt.

‘Daar wonen de burenen,’ zegt hij. ‘Ik woon hier. Wacht, ik haal mijn step. Zo terug!’

